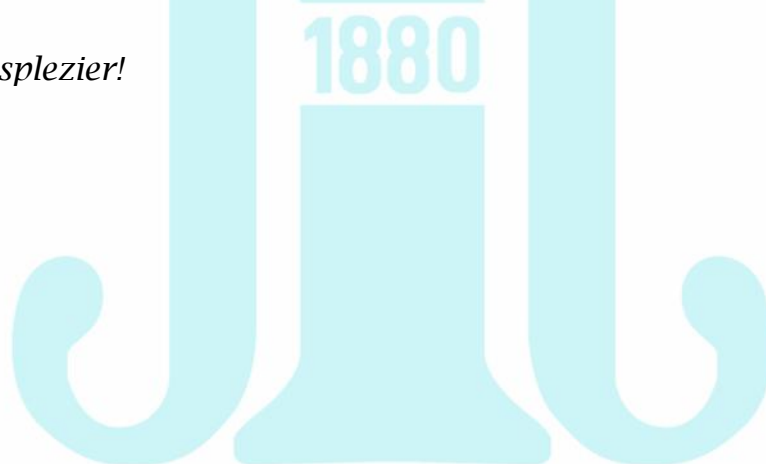

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

WIJ WILLEWOKI'S

toneelspel door volwassenen voor kinderen

door

An Wuyts

Met slimme kinderen,
een gezellige koning,
een griezelige Gronkel...
in een land dat niemand kent...

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2014

Nr.2655

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWAALF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be -> opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *WIJ, WILLEWOKI'S* op te voeren moet de naam van auteur *AN WUYTS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2000/0220/045
ISBN 978-90-385-06951

© 2000 Toneelfonds J. Janssens/An Wuyts
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeleevuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(7 dames – 5 heren)

KOBUS Tompoes : Vader van Jorien, Daan en Gitte; beetje onhandig, slungelig

STIEN : Moeder van Jorien, Daan en Gitte; bazig type

JORIEN : Kind van Stien en Kobus; even praatgraag als Stien, even onhandig als Kobus

DAAN : Kind van Stien en Kobus

GITTE : Kind van Stien en Kobus

MONALIES : schilderes

HAMUT/TUMAH : speelt een dubbele rol

Hamut : helper/spion van Gronkel

Tumah : lakei van koning Bobber

GRONKEL : vreemd ondergronds wezen

KONING BOBBER : dikke, gezellige, hardhorige koning

FLOOR ALIA : jonge kruidenvrouw

MEGA en GIGA BYTE : twee verstrooide professors

Alle personages, behalve Gronkel, behoren tot het ondergronds volk: de Willewoki's.

DECOR

Zowel jardin als cour wordt voor het hoofdpodium nog een klein zijpodium gemaakt:

1. boven de grond: holle boom
2. paleis van koning Bobber

Het hoofdpodium wordt in het midden over de gehele breedte in twee gedeeld door een gordijn: - Achter het gordijn staat de machine van Gronkel. (=Gronkelgrot)

- Voor het gordijn worden de taferelen in het huis van de familie Tompoes en in het laboratorium van de gezusters Byte gespeeld.

TAFEREEL 1

Decor: woonkamer van familie Tompoes (= ondergronds: uit het plafond hangen de wortels van planten). Jardin staat een gezellige tafel met krukjes. Cour ligt speelgoed van de kinderen (houten speelgoed). Gezellig licht.

(Daan en Gitte zitten te spelen – Kobus zit aan de tafel te schrijven – denkt af en toe na – schrijft – leest in zichzelf – streept dingen door - ...)

GITTE : Nee! Nu wil ik eens de indiaan zijn! Ik ben altijd al gevangen prinses geweest. Speel jij nu maar eens prinses! En dan ga ik jou vangen.

DAAN : Maar Gitte, dat kan toch niet! Jij bent een meisje en...

GITTE : En dan? Bij de indianen zijn ook meisjes hoor! Squaws noemen ze dat! En die kunnen net zo goed sluipen en schieten en mensen vangen.

DAAN : Daar geloof ik niks van! En trouwens... ik ben een jongen; ik kan toch geen prinses zijn!

GITTE : Als je speelt, kan alles! Als jij dit kleed aandoet, zie je eruit als een echte prinses.

DAAN : Ben je gek?! Dat trek ik niet aan hoor. Als jij geen...

STIEN : *(druk – met pollepel in de hand)* Daan en Gitte!! Hou op met dat geruzie! *(verwijtend tegen Kobus)* Kobus, waarom zeg jij niks tegen die kinders! Dat zit hier maar te ruziën en jij zit daar rustig gedichtjes te schrijven.

KOBUS : *(afwezig)* Jaja, vrouwke... Luisteren jullie maar eens wat voor prachtig gedicht ik geschreven heb...

STIEN : *(die er onderuit wil komen)* Oh nee... ik moet vlug naar de keuken, anders brandt de pap aan. Daan en Gitte, ruimen jullie al maar op, want we gaan dadelijk eten.

(Daan en Gitte zijn ook blij dat ze het zoveelste gedicht niet moeten aanhoren en beginnen vlug op te ruimen.)

KOBUS : *(is ondertussen klungelig op een krukje gaan staan – leest heel plechtig zijn*

gedicht voor)

Waarom zijn zandkorrels toch zo klein?

Zo miezerig, friezelig, frutselig fijn?

Boven mij zand, onder mij zand, links, rechts, overal zand

Dat kan er niet aan mankeren, want... ik woon in Willewokiland.

Ons mooie land, diep onder de grond

geen enkele mens die ons huis (reeds) vond

Onze lange gangen, met gaten voor 't licht,

met zwart, bruin, wit zand, 't is een prachtig gezicht

(Kobus kijkt fier rond – ziet dat hij alleen in de kamer is – kijkt even beduusd – springt dan vrolijk van het krukje – dan tegen zichzelf) Ha, leuk dat jullie zo goed kunnen luisteren. Jullie vonden het zeker een prachtig gedicht? Jaja, ik weet het, ik word nog een beroemde dichter... en dan noem ik mezelf "Monsieur Jacobus"... dat klinkt veel sjieker dan Kobus. (vouwt plechtig het papier op – steekt het in zijn borstzak – wil gaan zitten)

STIEN : *(komt op met pot pap – roept) Aan tà-à-à-f-e-e-e-l!*

KOBUS : *(schrikt zo erg dat hij naast de stoel gaat zitten – valt op de grond – kruipt terug recht – Stien kijkt met een gezicht van "wat zijt ge nu weer aan 't doen")*
Stientje Stientje toch *(hand op hart)*. Moet je nu echt altijd zo hard roepen, straks krijg ik nog een hartinfarct.

STIEN : *(sussend – aait over Kobus' haar) Och mijn Kobeke toch. Zo'n vaart zal 't niet lopen hoor. Onkruid vergaat niet hé. Hier... ik zal u eens een goei bord granenpap geven... da's goed voor je hart.*

(Gitte en Daan zijn ondertussen ook aan de tafel komen zitten – spreken tegelijk)

GITTE : Mmmm! Granenpap!

DAAN : Bwèièièi! Granenpap! Ik heb geen honger, mama!

STIEN : Tuttuttut. Geen gezeur. Granenpap is g... Hé, waar is ons Jorien eigenlijk?

GITTE : Boven.

STIEN : Neenee. Ik ben juist nog op haar kamer geweest en daar wa...

GITTE : Nee, boven de grónd bedoel ik. Ze ging naar Monalies.

STIEN : *(begint te tieren; er is geen speld tussen te krijgen)* Naar Monalies! Die gekke schilderes! Aiaiai. Ze zou daar beter niet zoveel mee optrekken. Ik vind dat maar een raar mens, net als die Floor. Die twee lopen altijd boven de grond rond. Ik vind dat maar niks hoor! Willewoki's wonen ónder de grond en dat is dat. Ik heb het al zo dikwijls tegen ons Jorien gezegd: "stel je voor", zeg ik, "stel je voor dat de mensen je boven de grond zien komen, dan is 't gedaan met onze rust hier. Want als de mensen weten dat er hier nog een ondergronds volk leeft, dan willen ze daar natuurlijk het fijne van weten, en dan" zeg ik, "dan kunnen we Willewokiland wel vergeten, want..."

KOBUS : *(rustig als altijd)* Och, kom, kom, vrouwke. Je moet zo bang niet zijn. Waar ons Jorien komt, komen toch nooit mensen... en dan nog... ons Jorien let wel op.

STIEN : *(nog meer ongerust)* Jorien?! Opletten?! Dat is een woord dat ze niet kent. Die doet altijd de stomste dingen. 't Is om uit je vel te springen. *(begint intussen in haar "furie" de tafel af te ruimen, terwijl iedereen eigenlijk nog aan het eten is – niemand protesteert – Gitte probeert nog verder te eten terwijl Stien het bord al vast heeft – Daan is duidelijk opgelucht dat hij niet verder hoeft te eten – Kobus neemt het papier uit zijn zak, streept wat zinnen door,...)* Ik begrijp niet hoe jij dat allemaal kan verdragen. Hoe is het toch mogelijk dat ik zo'n onhandige dochter heb. Ik durf haar niet eens de afwas te laten doen, anders blijft er niets meer over van mijn servies. En ze speelt het toch iedere keer weer klaar om te laat thuis te komen. Wat moet er toch worden van dat kind? *(gaat ondertussen af met de borden, terwijl het gordijn dichtgaat)*

TAFEREEL 2

Decor: zijpodium (jardin) (= boven de grond; wat frisse boompjes, met doeken

een grote boomstam gesuggereerd, met daarin een hol waarlangs de Willewoki's boven de grond komen. Er staat een "echte" schildersezal en een krukje. Fel licht.

(Monalies de schilderes (of Vincent de schilder, indien meer mannen) zit op haar krukje te schilderen. Jorien zit op een klein boomstammetje – kijkt dromend naar een bepaald punt)

JORIEN : *(praat even graag en even veel als haar moeder; springt van de hak op de tak)* Zeg Monalies, ik zat juist te denken; waarom woon jij zo ver weg van alle andere Willewoki's?

MONALIES : *(stopt met schilderen – denkt even na)* Omdat ik...

JORIEN : *(onderbreekt Monalies)* Ha ja, ik weet het al, denk ik: omdat je dan dicht bij de enige uitgang van Willewokiland woont *(wijst naar holle boom)*. Dan ben je altijd vlugger buiten als je wil gaan schilderen. Heb jij hier al eens een echte mèn's gezien?

MONALIES : Nee, gelukk...

JORIEN : *(enthousiast)* Papa wel! Die kwam op een keer eens hier uit de boom, en toen zag hij ginder ver twee mensen met de fiets vertrekken. En weet je wat? Die mensen waren vergeten hun tent mee te nemen en toen heeft papa die tent mee naar ons thuis genomen. Dus nu hebben wij een echte kampeerderstent. Mama was wel boos op papa; ze zei dat dat stelen was, maar da's niet waar, want die mensen waren zelf hun tent vergeten. Papa heeft er zelfs een gedicht over geschreven. Hij schrijft over alles gedichten, want hij wil dichter worden. Ik wilde eigenlijk dichteres worden, maar dat kan ik toch niet.

MONALIES : Waarom niet?

JORIEN : *(beteuterd)* Och, ik kan eigenlijk niks. Ik ben het domste en onhandigste kind in Willewoki.

MONALIES : Maar Jorien toch! Dat is helemaal niet waar!

JORIEN : Ja. Dat zegt mama toch altijd. *(bootst moeder na)* "Hoe is het mogelijk dat ik zo'n onhandig kind heb gekregen. Wat moet er van jou toch worden?" zegt ze dan... Ik zou het ook niet weten... Weet je, eerst wilde ik eigenlijk prinses worden. Dan zou ik elke dag de allermooiste kleren dragen en dan moest ik

heel de dag niks doen... dan kan ik ook niks verkeerd doen, hé! Maar ja... prinses zal ik nooit ofte nooit kunnen worden, want dan moesten papa en mama koning en koningin zijn.

MONALIES : Ja... dat is waar.

JORIEN : Goh... ik wou dat ik... HE!! Ik weet het! Misschien kan ik ook wel schilderes worden! Jààà! Dan kunnen we lekker elke dag gezellig met z'n tweetjes gaan schilderen. Dat zou nog es leuk zijn ... Zou ik dat kunnen, denk je?

MONALIES : *(staat op)* Waarom probeer je het niet meteen? Hier, ga maar zitten. *(zet ander doek op schildersezal)*

JORIEN : Méén je dat? Waaaaauw!

MONALIES : Hier, zet mijn hoed ook maar op. Dan lijkt je net een echte schilderes.

JORIEN : Wat zal ik eens schilderen *(kijkt rond)* Daar... dat konijntje daar... *(mengt heel geconcentreerd kleuren op palet – kijkt terug op)* Hé... mijn konijn is ervandoor... *(springt op)* O nee! Ik moet er ook vandoor! Aiaiai... ik ben al veel te laat voor het middageten... mama zal weer boos zijn... Daag Monalies. Tot nog eens *(rent vlug weg in holle boom, met hoed van Monalies)*

BLACK OUT

TAFEREEL 3

Huis familie Tompoes

(Gitte en Daan zijn een zelfgemaakte wigwam aan het opstellen (met jute zakken, enz). Kobus zit aan tafel te schrijven.)

JORIEN : *(komt stilletjes binnen, met strohoed op hoofd - gaat naar vader - fluistert)*
Ai, jullie hebben al gedaan met eten, zie ik. Is mama erg boos dat ik te laat ben?

KOBUS : Och, dat moet je je niet aantrekken, m'n kind. Je kent mama toch: zôôô'n mond, maar zo'n hartje.

JORIEN : Jaja! Maar 't is over die mond dat ik me zorgen maak! Daar komen altijd zoveel boze woorden uit.

KOBUS : Weet je wat! Ik haal stiekem de pot granenpap, dan kan je tenminste al rustig

eten. *(sluipt overdreven stiekem weg)*

JORIEN : *(naar Gitte en Daan)* wat zijn jullie aan 't doen?

DAAN : *(Daan en Gitte zijn zo ingespannen bezig dat ze niet opkijken)* Zie je dat niet?

Wij zijn een wigwam aan 't maken.

GITTE : Jà! Want ik ga indiaan spelen, en ik ga prins Daan vangen.

KOBUS : *(met pot pap)* Kom Jorientje. Kom vlug wat eten! En als mama dan binnenkomt, doen we alsof jij al làààng thuis bent.

(Jorien schept pap in bord – terwijl gaat Kobus op stoel staan en strijkt plechtig papier glad.)

Jorien! Luister eens. Ik heb een nieuw gedicht geschreven:

Waarom zijn zandkorrels toch zo klein?

Zo miezerig,...

JORIEN : Jaja, papa, dat stukje ken ik al wel, hoor.

KOBUS : *(verbaasd)* O ja? Goed dan, dan lees ik meteen de nieuwe strofe:

Met zandkorrels beleef je zovele dingen

Soms is 't om uit je vel te springen

Ze zitten in je neus, je ogen, je oren

Maar ik hou ervan, want ik ben in 't zand geboren.

JORIEN : *(klapt in handen)* Bravo! Dat is knap, papa!

KOBUS : *(wat onzeker)* Ja? Ik weet het nog niet goed. Ik moet er nog wat aan veranderen, denk ik.

STIEN : *(komt binnengestormd)* Wie is er met de pappot gaan lopen? *(tegen Kobus)*

Wat sta jij daar op die stoel te doen? *(tegen Jorien)* Aha! Ben je daar eindelijk

Wat voor geval heb jíj op je hoofd?

JORIEN : *(voelt op hoofd)* Oei. Dat is de hoed van Monalies. Ik moet hem vlug terugbrengen. *(staat op – wil doorgaan)*

STIEN : Jammaar zo niet hé! Je bent nog maar amper thuis en je bent alweer weg.

KOBUS : *(springt van kruk op rug van Stien - Stien gilt)* Och, vrouwke toch... laat haar toch even teruggaan. *(tegen Gitte en Daan)* Hé, indianen, hebben jullie nog een paard nodig... ik heb hier een goeie merrie gevangen *(ondertussen gaat*

doek dicht)

STIEN : Kobus! Laat los! Ooo... gij zijt ook altijd even zot, hé!

(doek is helemaal dicht)

JORIEN : *(wandelt vóór doek – speelt met hoed – imiteert Stien)* “Wat voor geval heb jíj op je hoofd?” *(zet hoed op hoofd – eigen stem, verwaand)* Dat is mijn schildershoed, mevrouw Tompoes. *(hoed af, imiteert stem Stien, bewonderend)* “Schildershoed?” *(hoed weer op – eigen stem)* Jaja, mevrouw, want ik ben de beroemde schilderes: Jorien Tompoes.

(stem Stien)...

FADE OUT

TAFEREEL 4

Decor: Gronkelgrot: “duistere” grot.

Fond: over hele breedte: primitieve “machine” (met katrollen en tandwielen e.d.), met lopende band, waaraan later enkele Willewoki’s zullen werken

(Monalies ligt bewusteloos op de lopende band.)

HAMUT : *(komt fier op, vóór Gronkel. Gronkel geïnteresseerd erachteraan)* Voilà, Gronkel. Ik heb een Willewoki gevangen, speciaal voor u.

GRONKEL : *(bekijkt Monalies)* Allemaal goed en wel, Hamut, maar... *(neemt hand van Monalies en laat deze weer los - hand valt slap terug neer)* ze is dood! Met een dode Willewoki kan ik niks aanvangen!

HAMUT : Neenee, Gronkel! Ze slaapt. Ze stribbelde nogal hard tegen. Daarom heb ik haar verdoofd met slaapgaz *(houdt bus slaapgaz omhoog)*

GRONKEL : Ahaa! Slim, Hamut! Héél slim van jou. Dan kan ik haar gemakkelijk de

Gronkelmuts opzetten. En als ze dan wakker wordt, testen we de muts meteen uit. (*zet Monalies soort (jute) muts op – over gezicht – met gaten voor ogen*)

HAMUT : Leg me dat nu eens uit van die muts, Gronkel. Ik begrijp nog steeds niet wat je daarmee van plan bent.

GRONKEL : Met deze muts, Hamut, word IK de baas in Willewoki. Al wie deze muts op heeft kan niet meer zelf denken en luistert alleen nog maar naar mij.

HAMUT : Echt waar? Hoe werkt dat dan?

GRONKEL : Ik heb voor elke Willewoki zo'n muts gemaakt. In de mutsen heb ik iets ingebouwd dat hun verstand uitschakelt. Er zit ook een luidsprekertje in, waardoor ze alleen maar MIJN stem horen.

HAMUT : Amai. Dat heb je knap bedacht, Gronkel. Ik wist niet dat jij zo'n slimme knobbel was... (*denkt even na*) ... En wat ga je dan doen, als jij de baas bent van heel Willewokiland?

GRONKEL : Hahahaaa! Dan ga ik RIJK worden! SCHATRIJK! En jij ook, Hamut.

HAMUT : Jaaa? Nog rijker dan koning Bobber?

GRONKEL : (*boos*) Bah! Spreek die naam nooit meer uit, Hamut! (*verachtend*) Koning Bobber! Die slappeling! Altijd even onnozel. En nog zo doof als een pot ook!

HAMUT : De Willwoki's zijn anders wel blij met koning Bobber, hoor. Iedereen vindt hem de beste koning die er ooit is geweest.

GRONKEL : (*dreigend naar Hamut*) En jij, wat vind jij van koning Bobber?

HAMUT : (*eerst enthousiast*) Ik vi... (*ziet dan Gronkel's dreigende blik*) ... euh... ik eu vind hem ook maar een slappeling..

GRONKEL : Hà! Da's maar goed ook! Want koning Bobber zal morgen voor ons moeten werken. Samen met àl zijn domme Willewoki's.

HAMUT : Echt waar? Hoe...

GRONKEL : Jà! Echt waar! We brengen iedereen naar deze grot. Hier gaan ze allemaal voor mij werken. (*geheimzinig*) Want, Hamut,... en nu ga ik je een groot geheim vertellen... Ik heb ontdekt dat hier – diep onder deze grot – poefpatsen te vinden zijn!

HAMUT : Echt waar? Echte poefpatsen?

GRONKEL : Jà! Echte poefpatsen! En die poefpatsen moeten de Willewoki's voor mij opgraven, want dat is heel vuil en gevaarlijk werk. En van die poefpatsen

moeten ze dan bommen maken.

HAMUT : (*verschrikt*) Bómmen?!

GRONKEL : Jà! Bómmen!! BOEM! KNAL! Bommen die àlles kapotmaken!

HAMUT : (*angstig*) En ga je dan Willewokiland platbombarderen?

GRONKEL : Néé! Dommerik! We gaan die bommen verkopen aan de mensen.

HAMUT : (*schrikt weer*) Aan de ménsen?

GRONKEL : Jazeker! Die kunnen altijd bommen gebruiken, want er is altijd wel ergens oorlog!

HAMUT : En... hoe ga je die mensen dan vinden?

GRONKEL : (*alsof hij hem een grote gunst verleent*) Die mag JIJ gaan zoeken, Hamut.

HAMUT : (*weer angstig*) IKKE?! Euh... maar ik kèn helemaal geen mensen. Ik heb nog nooit een echte mens gezien!

GRONKEL : Tja! Ik ook niet! Maar ik ben er zeker van dat jij wel een paar slechte mensen kan vinden, die veel bommen willen kopen.

HAMUT : Euh... ik ben daar niet zo zeker van, Gronkel. Misschien kan je dat maar beter zelf doen.

GRONKEL : (*begint zijn geduld te verliezen*) Nee! Domkop! Dat kan toch niet! Gronkels kunnen niet tegen buitenlucht! Dat weet je toch: Gronkels kunnen alleen onder de grond leven. Ik ben trouwens de enige Gronkel die nog leeft. Zo gauw ik boven de grond kom, ga ik dood. En dàt zou je toch niet willen, hé Hamutje?

HAMUT : Nnee, Gronkel... maar ik weet niet... wat zullen die mensen...

(Ondertussen is Monalies wakker geworden, ze beweegt een beetje, rekt zich uit – kijkt rond)

GRONKEL : (*arm om schouder van Hamut*) Kom, kom, Hamut, denk eens aan al het geld dat we zullen verdienen. We zullen àlles kunnen kopen wat we...

HAMUT : Hé, Gronkel! Ze is wakker!

GRONKEL : (*direct naar Monalies*) Hahaa. Nu zullen we de muts eens uittesten. Ga rechtstaan! (*Monalies staat op*) Vanaf nu heet jij “Nummer 2”. En...

HAMUT : Nummer 2? Maar zij is toch de eerste die we gevangen hebben! Waarom

noem je haar niet Nummer 1?

GRONKEL : *(duwt Hamut opzij)* Zwijgen jij! IK ben de baas, en de baas is ALTIJD Nummer 1. Begrepen?

HAMUT : Jaja. 't Is al goed.

GRONKEL : *(geeft Monalies verschillende opdrachten. Monalies doet alles wat Gronkel zegt als een robot)* Nummer 2, draai één keer rond; ga naar daar... stop... Pak die kar daar!... Breng ze naar hier!

MONALIES : *(doet het, maar stopt halverwege – kijkt rond – is weer normaal)* Waar ben ik?

GRONKEL : Hé, jij. Je moet niet nadenken! Doe gewoon wat ik zeg! Breng die kar naar hier!

MONALIES : Kom ze zelf halen! Ik weet niet waar ik ben, maar ik ben hier weg *(loopt weg – gooit muts af)*

GRONKEL : Hé! Nummer 2! Hier jij!! Hamut! Sta daar niet zo te staan! Ga haar achterna en zorg dat je ze hier terugbrengt.

HAMUT : *(die de hele tijd als versteend stond te kijken, schiet plots vooruit)* OK. ik heb haar zo te pakken, baas! Ze weet toch niet waar ze is.

GRONKEL : *(razend – ijsberend)* Verdórie! *(pakt muts)* Er is toch nog iets mis met die muts! Dat moet ik onmiddellijk nakijken! *(af)*

DOEK DICHT

TAFEREEL 5

Decor: boven de grond

Licht: fade in Û fel licht

(De schildersezels en het krukje van Monalies liggen omver. Jorien komt uit de holle boom gekropen – is al aan het praten vóór ze eruit komt.)

JORIEN : Monalie-ies. Ik had je hoed nog... (*ziet ravage – schrikt*) ... Monalies? (*kijkt onder krukje, onder schildersezal*) Wat is er hier gebeurd? (*kijkt rond - tegen kinderen:*) Weten jullie wat hier gebeurd is? (*gesprek met kinderen, waaruit Jorien moet te weten komen wat Gronkel van plan is*) O, nee, hé! Dat mag niet gebeuren. Koning Bobber moet de baas blijven. Wat moet ik nu doen?... Ik ga het aan papa vertellen, die zal wel weten wat te doen. (*af via holle boom*)

BLACK OUT

TAFEREEL 6

Huisje van familie Tompoes

(Daan en Gitte spelen in de wigwam. Kobus staat weer op krukje, leest heel plechtig nieuwe versie van zijn gedicht)

KOBUS : ...links, rechts, overal zand

Dat kan er niet aan mankeren, want... ik woon in Willewokiland
 Tuimelen in het zand, dat is plezant,
 als je niet op je snoet valt,... da's ambetant,
 zand op je tong en op je tanden,
 dat...

JORIEN : (*komt al roepend binnengestormd*) Papaa! Papaa! Er is iets verschrikkelijks gebeurd!

KOBUS : (*valt van 't verschieten (bijna) van krukje - kruipt moeilijk terug recht*) Jorien, Jorien, denk toch eens aan mijn hart! (*op tafel leunend*). Je kan al even hard kwelen als je moeder.

STIEN : (*is ondertussen binnengekomen - heeft laatste zin gehoord*) Héla, jij! (*geeft met mattenklopper tik op Kobus' achterwerk. Kobus wipt omhoog – wrijft met verongelijkt gezicht over pijnlijke plek. Intussen raast Stien maar door*) Je moet mijn prachtig stemgeluid niet beledigen, hé.

KOBUS : Prachtig? Zeg maar krachtig.

STIEN : *(doet alsof ze niets gehoord heeft)* Jorien! Nu ga je onmiddellijk je granenpap opeten. Je komt niet meer van tafel voordat...

DAAN : *(dringend)* Mama!! Moet je niet eerst vragen waarom ze die strohoed nog op heeft?

JORIEN : *(die de hele tijd zenuwachtig heeft staan bibberen, ontploft bijna (gilt))* Mag ik nu eindelijk eens vertellen?!! *(iedereen slaat de handen op de oren. Jorien ziet dat iedereen luistert – tevreden knikje – dan weer paniekerig)* Monalies is ontvoerd en Gronkel wil de baas worden en wij moeten allemaal gaan werken voor Gronkel en dat is heel geva-a-a-arlijk-ij-ij-k *(gaat steeds huileriger praten)*

KOBUS : Ho, ho... time out. Daar begrijp ik niks van, hoor Jorien. En de anderen ook niet zo te zien. Hé, dat rijmt! Ik kan nogal dichten, hé.

STIEN : Dat kind is overstuur. Ik haal even een tas schamussenthee, daar wordt ze kalm van.

GITTE : : Zullen we even rustig aan de tafel gaan zitten?

DAAN : : Ja, dan kan Jorien haar verhaal rustig overdoen.

(Stien komt terug met thee. Jorien drinkt.)

KOBUS : OK. we zitten allemaal. Vooruit Jorien, kom op met je verhaal *(lacht naar publiek o.w.v. rijm)*

(We horen een versnelde opname van Jorien's verhaal. De familie maakt ook versnelde bewegingen. Als opname stopt, zegt Jorien:)

JORIEN : Dat was het.

(Even kijken ze alle vier nog met open mond naar Jorien, dan springt iedereen – behalve Jorien – tegelijkertijd op)

STIEN : Ha nee hé! Dat kunnen we niet laten gebeuren, hé!

KOBUS : Absoluut niet! Daar steken we een stokje voor! Waar is mijn stok?!

GITTE : We moeten Koning Bobber waarschuwen.

DAAN : Ja, kom vlug, naar het paleis.

JORIEN : *(Keek van de ene naar de andere. Springt nu pas recht)* Ja, naar het paleis.

(Kobus, Gitte, Daan en Jorien willen direct vertrekken.)

STIEN : *(roept)* STOOOOP!

(Kobus, Gitte, Daan en Jorien staan onmiddellijk stil. Keren zich tegelijkertijd om.)

KOBUS : Maar vrouwke, Koning Bobber moet dit toch weten!

STIEN : Natuurlijk moet hij dat weten. Maar zó kunnen wij in 't paleis niet aankomen. Kinderen, ga jullie wassen, en Kobus, doe uw plastron aan.

(Kobus, Gitte, Daan, en Jorien protesteren, maar Stien geeft niet toe. Als iedereen klaar is)

...en Jorien, let op dat je netjes spreekt, hé. En Kobus, je gaat geen gedicht opzeggen bij de koning, hoor. Ik wil niet dat je heel de familie belachelijk maakt.

(Terwijl Stien iedereen nog eens keurt, DOEK DICHT)

TAFEREEL 7

Decor: troonzaal koning: zijpodium rechts

Troon – stekelig kunstwerk boven troon - bankje – buffetkast (bij plaatsgebrek kan Tumah de drank ook achter de coulissen gaan halen; in tafereel 10 haalt de koning zijn drank en koekjes dan uit een “geheime bergplaats” onder zijn troon.

(Koning Bobber is zijn troonzaal aan het schoonmaken (kroon scheef op hoofd,... Lakei Tumah komt binnen; wil familie Tompoes aankondigen)

TUMAH : Koning Bobber, de familie Tom... *(ziet wat koning aan het doen is)* Maar majesteit! Wat bent u nu aan het doen?

KONING BOBBER : Wablief?

TUMAH : *(neemt hoorn die koning in het oor houdt bij uiteinde vast en spreekt er in)* Wat bent u aan het doen?

KONING BOBBER : Aan het kuisen.

TUMAH : Maar... dat is toch helemaal geen werk voor u!

KONING BOBBER : Waarom niet? De dienstmeid had zo'n hoofdpijn. Ik heb haar naar bed gestuurd. Maar, zeg eens... wat kwam jij vertellen?

TUMAH : *(wijst naar deur – spreekt niet in hoorn)* Euh... o ja... de familie Tompoes is hier voor u.

KONING BOBBER : Een tompouce? Mmm ja! Lekker. Dat zal wel smaken na al dat werk.

TUMAH : Nee, *(in hoorn)* de FAMILIE TOMPOES wil u spreken. Ze hebben heel belangrijk nieuws, zeggen ze.

KONING BOBBER : Ahaa! Volk! Leuk! Belangrijk nieuws of niet, ik heb wel eens zin in een gezellige babbel. *(trekt kleding goed – zet kroon recht)* Zie ik er een beetje koninklijk uit? *(Tumah knikt)* OK. Laat ze maar binnenkomen, Tumah.

TUMAH : *(opent de deur – zegt plechtig)* De familie Tompoes voor koning Bobber.

(Jorien komt eerst binnen, gevolgd door Stien. Stien knikt beleefd naar de koning. Jorien gaat meteen op het bankje zitten. Stien trekt haar verontwaardigd terug recht – knikt weer naar koning. Staan met zijn vijven wat onwennig op een rijtje voor het bankje.)

KONING BOBBER : Ga gerust zitten, hoor.

(Ploffen met zijn vijven tegelijkertijd op het bankje – Kobus valt eraast.)